

Fordham University Dissertation Furthers Spitzer's Landmark Study on Sexual Re-orientation Success

O confirmare a studiului doctorului Spitzer privind succesul reorientării sexuale

Dr. Dean Byrd

13 martie 2006 - Într-o lucrare de dizertatie pentru doctorat condusă de dr. Jay Wade, Departamentul de Psihologie, Universitatea Fordham din New York, Elan Karten investighează caracteristicile psihologice si religioase ale homosexualilor nemultumiti de atractiile față de acelasi sex si care solicită interventii pentru schimbarea orientării sexuale.

Ca o continuare logică a studiului realizat de dr. Spitzer, analiza lui Karten a fost concepută anume pentru a investiga următoarele: relatia respondentului cu tatăl său, tipul de auto-identificare sexuală, calitatea relatiilor psihologice cu alti bărbați si care dintre tipurile de valori religioase conferă șanse mai mari pentru succesul schimbării. În acest studiu, "succesul" este definit ca o "crestere a funcționării heterosexuale, scădere a funcționării homosexuale, stare psihologică îmbunătățită si o mai bună identitate heterosexuale."

Principalele constatări ale lui Karten sunt: succesul tratamentului poate fi prezis cel mai bine prin reducerea conflictelor legate de exprimarea unei afectiuni nesexuale față de alti bărbați.

Această constatare are importante implicatii teoretice si clinice. Probabil pentru unii băieți, formarea în copilărie a unor relatii nesexuale puternice cu altă băieți e de natură să împiedice aparitia homosexualității. Această teorie se regăsește si în literatura psihodinamică, precum si în recenta teorie "Exotic Becomes Erotic" (EBE) a lui Daryl Bem. În plus, constatarea lui Karten sugerează faptul că formarea unor relatii sănătoase, nesexuale cu bărbatii constituie o parte importantă a procesului de schimbare. Constatările lui oferă si dovezi pentru eficacitatea grupurilor de lucru care permit legături sănătoase, nesexuale între bărbați.

Karten a identificat si diferente semnificative în eficacitatea percepută a psihoterapiei traditionale, a interventiilor religioase, abordărilor alternative si auto-educatiei. Este interesant faptul că psihoterapia traditională a fost catalogată drept cea mai puțin ajutătoare interventie din această categorie. Interventiile religioase, abordările alternative si auto-educatia au fost apreciate ca importante. Variabilele psihologice analizate în acest studiu - cum ar fi lipsa acută de relationare cu alti bărbați, reducerea conflictului asociat cu un comportament afectiv restrictionat între bărbați, o religiozitate intrinsecă ridicată si o relatie deficitară sau absentă cu tatăl - pot oferi indicii despre succesul tratamentului. Bărbatii care își îmbunătățesc exprimarea gândurilor si a sentimentelor față de alti bărbați, precum si cei care se obisnuiesc cu atingerile nesexuale, demonstrează un avantaj mai mare în cadrul tratamentului.

Contrar așteptărilor, constatările lui Karten indică faptul că cu cât se identifică un bărbat ca heterosexual mai mult, cu atât este mai mică șansa ca el să înregistreze o schimbare în sentimentele si comportamentul sexual atât față de femei, cât si față de bărbați. Logic, Karten a tras concluzia că dacă un bărbat se consideră heterosexual, "sunt mici șanse ca persoana să dorească o schimbare a orientării sale pentru a fi mai heterosexual."

De un interes particular a fost constatarea că o masculinitate problematică răspunde mai bine la terapia pentru reorientare sexuală decât o relație deficitară cu tatăl. Această constatare sugerează faptul că atracțiile homosexuale pot fi mai legate de identitatea sexuală (de sentimentul de masculinitate) și mai puțin de sexualitate în sine. De asemenea, se sugerează că tratamentul menit a îmbunătăți identitatea sexuală poate fi mai eficace decât abordarea directă a relațiilor cu părintii.

Astfel, studiul lui Karten se adaugă celorlalte date clinice și de studiu care indică faptul că homosexualitatea este o stare fluidă (în schimbare). Într-adevăr, calitatea acestui studiu, monitorizat de specialiști în domeniu, oferă dovezi științifice care resping afirmațiile repetate ale Asociației Americane de Psihologie (APA), care pretinde că "nu există date științifice publicate care să demonstreze eficiența terapiei pentru reorientare ca tratament pentru schimbarea orientării sexuale." Studiul doctorului Spitzer a furnizat dovezi clare în sensul opus. Acum, studiul lui Karten duce mai departe studiul lui Spitzer, identificând factorii asociați cu succesul tratamentului.

Cu ajutorul acestor date care demonstrează eficiența terapiei pentru reorientare pentru unele persoane, se pune acum o problemă de etică în ceea ce privește Asociația Americană de Psihologie, care descurajează această terapie. Oponentii acestei terapii nu mai pot declara că nu există date privind eficiența ei. Mai important, studiind terapia pentru reorientare, probabil a sosit vremea ca APA să insiste pe datele care susțin eficiența celorlalte terapii, inclusiv a terapiei afirmative pentru homosexuali.

Deontologia profesională cere următoarele: clienții trebuie informați despre posibilitatea de a fi dezamăgiți dacă terapia nu reușește (din varii motive), astfel încât ei să poată decide în cunoștință dacă doresc să înceapă terapia. Oferirea unei asemenea opțiuni poate fi fundamentală pentru orice acțiune terapeutică și este esențială pentru autonomia și auto-determinarea clientului. De fapt, este în mod evident neetic pentru orice specialist, care cunoaște literatura și se conduce după intervenții bazate pe dovezi, să le refuze clienților alegerea unei terapii în cazul în care ei sunt nemulțumiți de atracțiilor lor homosexuale și vor să urmeze o terapie pentru a le reduce.

Deși acest studiu despre reorientarea sexuală poate fi privit ca "incorect politic", realitatea nu mai poate fi ignorată. Preocupările socio-politice nu trebuie să interfereze cu libertatea specialistului de a cerceta toate ipotezele rezonabile sau de a explora eficacitatea unor tratamente rezonabile.

Elan Karten, susținut de mentorii săi de la Fordham University, realizează astfel o contribuție majoră la literatura de specialitate. El s-a detașat de acel mediu academic care a capitulat în fața corectitudinii politice și a întărit concluziile doctorului Robert Spitzer care a declarat că "știința progresașă punând întrebări, nu evitând întrebările care pot genera răspunsuri contrare unei agende politice." Rămâne de văzut dacă și alte universități vor urma exemplul dat de Fordham.